

Til § 2.

Ligesom Lov 13de April 1851 § 3 udtrykkeleg fremhæver, at de, der ville indgaa borgerligt Ægtefæls, skulle indgive skriftlig Begæring derom til Øvrigheden, saaledes finder Udvalget det rigtigt, at en tilsvarende Begæring indgives af dem, der ønske at indgaa et slikt Ægtefæls for Konsulen.

Naar Paragraffens 2det Stykke dernæst tillader Konsulen, hvis Omstændighederne tale derfor, at fritage Parterne for Bekendtgørelse om Ægtefæls Indgaaelse, da har Udvalget dog fundet det hensigtsmæssigt at indstærpe ham, at denne Dispensations Meddelelse maa afhænge af, at ikke blot Betingelserne for Ægtefæls Indgaaelse efter § 5, jfr 7, foreligge fuldt ophyste, men at Parterne ogsaa have været i Stand til at stille Forlovere efter § 6, 2det Stykke. Hvor denne sidste Fordring ikke er sket Fyldest, savnes der formentlig den fulde Betryggelse for, at ingen Indsigelser mod Ægtefæls kunne ventes, som bør have, for at Bekendtgørelse kan undlades. Som en hyderligere Betingelse herfor bør saa i Øverensstemmelse med Lovforslaget kræves, at Omstændighederne s. Øks. den ene eller begge Ægtefælsers forbigaaende Ophold som rejsende paa Stedet tale for Uudtagelsen. Skulde Omstændighederne ikke være til Hinder for en Bekendtgørelse, men vel for at oppebie Udløbet af det efterfølgende Tidsrum af fjorten Dage, som regelmæssig bør hengaa inden Ægtefæls Stiftelse, har Udvalget derhos ogsaa ment, at Konsulen under de foran fremhævede Betingelser bør kunne afstorte Fristen. Lovforslaget beregner denne fra Ægtefæls Indgaaelse tilbage i Tiden. Udvalget foretrækker at angive Tidspunktet, fra hvilket Fristens Begyndelse regnes, som bør være Offentliggørelsen.

Udvalget er endelig enigt i, at Offentliggørelse bør foregaa under Hensyn til Stedets Sik og Brug; og det bør da afhænge heraf, om den skal ske ved Opslag paa Konsulatet eller ved Meddelelse i Aviser en eller flere Gange; sker det sidste, bør de fjorten Dage selvsølgelig regnes fra den sidste Meddelelse, ved hvilken Offentliggørelsen først kan siges at være afsluttet.

I Henhold til disse Øvervejelser har Udvalget foreslaet en noget forandret Affattelse af Paragraffen.

Til § 3.

Det første Øndringsforslag til denne Paragraf gaar ud paa Udeladelse af Ørdet „lovliggen“. Enten er det nemlig en Øverflødighed, naar det ikke skal betyde videre, end at Ægtefæls er lovligt efter de danske Love; eller ogsaa siger det mere, end Konsulen kan staa ved, da han ikke kan tilsiqe Ægtefæls Gyldighed uden for dansk Lovgivnings Omraade. Under begge Forudsætninger bør derfor Ørdet helst udelades. Det andet Øndringsforslag til denne Paragraf finder sin tilstrækkelige Begrundelse i, hvad der er anført til § 1.

Til § 4.

Da det er af Bigtighed at sikre Parterne et fuldgyltigt Bevis for Ægtefæls Indgaaelse, har Udvalget fundet det hensigtsmæssigt at foreslaa en noget ændret Affattelse af denne Paragrafs første Stykke. Udtrykket „Bemærkning“ bruges i Lov 13de April 1851 § 6 om Sognepræstens Antegning af det borgerlige Ægtefæls i hans Kirkebog i Henhold til en ham af vedkommende Øvrighed meddeelt Udskrift; men om selve Øvrigheden, for hvilken Ægtefæls er indgaaet, siges, at den „indsører det fornødne“ i en dertil indrettet Protokol. Denne Sprogbrug finder Udvalget ogsaa Grund til at fastholde her for at afværge den Misforstaaelse, at „Bemærkningen“ skulde kunne indskrænke sig til en Notits. Da Udvalget derhos erkender Rigtigheden af den i Bemærkningerne til Lovforslaget indeholdte Begrundelse af, at der ikke bør kræves en særlig Protokol til Øptagelse af Tilførlerne angaaende Ægtefæls Indgaaelse, idet disse ikke kunne antages at ville forekomme forholdsvis hyppig — i de sidste 4 Aar er der efter Ubenrigsministeriets Opgivelse kun forekommet 6 Andragender om Konsulats-Ægtefæls — vil det ikke stille Forlangende om Førelse af enlig Protokol; men paa den anden Side finder det dog, at der bør indrettes en særlig Afdeling af Konsulens Embedsproto-